

Phong Trào Hướng Đạo Không Nằm Ngoài Vận Hội Chung của Dân Tộc

Trong tờ báo Dân Thân của nhóm anh em Hướng đạo Pennsylvania, mục diễn đàn Hướng Đạo kỳ này dành cho bài viết “Có Phải Là Lúc Đặt Vấn Đề” của trưởng Báo Khiêm Tốn (BKT) từ Việt Nam gửi qua. Có thể xem đây là quan điểm của một nhóm Hướng đạo tại Việt Nam đang mong muốn gây dựng lại phong trào dù rằng trong một chế độ mà Hướng đạo từng bị coi là phản động, và cho đến nay vẫn chưa thấy có dấu hiệu khả quan. Ngay phần mở đầu, đặt vấn đề Có Nên Nói Với Nhau Hay Không, BKT đã trích dẫn một đoạn của bài hát trong đó có câu:

.... Không phải là lúc ta ngồi đặt vấn đề nữa rồi
Phải dùng bàn tay mà làm cho tươi mới
Hàng chục năm qua ta ngồi ngó nhau, nghi ngờ nhau
Khích bác nhau cho cay, cho sâu, cho thật đau

Không phải là lúc ta ngồi mà cãi suông,
Không tin nơi nhau thế ta định nhờ ai dẫn đầu? ...

Sau đó BKT đã viết ra những ưu tư về sinh hoạt Hướng đạo hiện nay trong nước (Việt Nam) “...đã hai mươi mấy năm chưa được thoải mái trong bộ đồng phục Hướng đạo...” BKT muốn vượt qua những trở ngại để bảo lưu phong trào Hướng đạo, vì “con người ở trong hoàn cảnh nào vẫn còn nguyên giá trị nhân bản, nhất là con người đó là Trưởng Hướng đạo”

Khi nói về khuôn mẫu người Trưởng Hướng đạo, BKT nhắc nhở đến các cựu HDS từng có chiều dày sinh hoạt Hướng đạo và được đào luyện qua các trại trường, họ đang âm thầm vun vén chờ ngày được sinh hoạt chính thức. Bên cạnh, có lớp Hướng đạo trẻ thừa kế, là những thanh niên lớn lên sau 1975, đang có nhiều ưu thế về địa vị xã hội then chốt trong các cơ quan (dĩ nhiên cơ quan của nhà nước Cộng sản!). BKT coi tầng lớp này là xứng đáng đảm nhận vai trò thay thế cho lớp cựu trào đang đi “vào tuổi xế tà hoàng hôn.”

Sau khi đã cảnh cáo lớp Hướng đạo kỳ cựu về một viễn ảnh bị đào thải BKT đã trích dẫn một câu trong Kinh Thánh “Ai muốn đứng đầu, thì phải làm người rốt hết và làm tôi tớ mọi người” (Mc: 9.35), để kêu gọi lớp Hướng đạo kỳ cựu nên lắng nghe và “nhường sân chơi cho thế hệ đàn em”

Nếu vấn đề của BKT đặt ra xoay quanh các sự kiện trên để đi tìm một giải pháp cho sự tái sinh Hướng đạo Việt Nam tại quốc nội, thì những người Hướng đạo khắp nơi sẽ rất hoan nghênh hảo ý của BKT để cùng góp lời, góp ý, góp sức mà giải quyết cho ra lẽ.

Nhưng BKT đi xa hơn.

BKT đã rào đón trước rằng Hướng đạo không mang màu sắc chính trị, không đại diện cho phe này, đảng nọ. Theo BKT “Công việc an ninh nhà nước đã có các cơ quan chuyên trách lo rồi. Hướng đạo không phải là tổ chức của hội truyền giáo nên cũng không cần có các nhóm tự xưng tôn giáo riêng biệt để chèn ép nhau” BKT chủ trương tuân phục chính quyền Cộng sản Việt Nam vì theo BKT “đại diện cho toàn dân, được công pháp quốc tế công nhận mới sử dụng lá cờ tiêu biểu cho đất nước độc lập có chủ quyền. Chúng ta là người Hướng đạo trên đất nước Việt Nam, có bổn phận tôn trọng luật pháp nên cũng có bổn phận tôn kính biểu tượng của đất nước, nên không thể có một lá cờ nào khác cho mục đích chính trị ngoài quốc kỳ.”

Trong phần kết luận, BKT đã nêu ra một sự thật “đất nước chúng ta đã độc lập, thống nhất, hòa bình gần 25 năm qua, nhưng Hướng đạo vẫn chưa được phép hoạt động chính thức.... Tự do sinh hoạt vẫn chưa được dễ dàng.... Chúng ta chỉ nên chờ đợi vào sự sáng suốt thức thời của nhà cầm quyền.” Rồi như để bào chữa cho nhà cầm quyền Cộng sản, BKT nói: “Nhà nước muốn duy trì sự an ninh đất nước, nên chưa muốn tổ chức Thanh, Thiếu niên nào khác ngoài tổ chức do nhà nước đang có.” Và theo BKT thì: “chúng ta cứ tin tưởng, hy vọng chờ đợi”.

Đọc xong bài viết gồm 3 trang đánh máy của BKT, tôi cảm thấy thương hại cho BKT, một phần cũng vì nhiệt tình đối với phong trào, một phần vì lối suy luận quá dễ dàng, hời hợt của bạn.

Tôi đã bỏ ra hơn nửa giờ, lục lọi trong các báo Hướng đạo đang có, tìm trong danh sách anh em và biết được một trưởng Lê Ngọc Bưu mang tên rừng Báo Khiêm Tồn. Không rõ có đúng là Trưởng Lê Ngọc Bưu chính là tác giả bài báo không. Tuy nhiên vì người viết đã dùng tên rừng, thì bổn phận tôi cũng phải đáp lại dưới tên rừng của mình là Sói Nhiệt Thành.

Giữa Báo và Sói đã có mối tình anh em Hướng đạo, thì xin Báo nhận cho rằng bài trả lời của Sói không nhằm đả kích, lên án, dù rằng hai quan điểm chắc chắn là rất đối chọi.

Thưa Báo Khiêm Tồn cùng các anh chị em Hướng đạo Việt Nam,

Có lẽ trong lịch sử loài người chưa có cuộc chiến tranh nào bi thảm bằng chiến tranh Việt Nam. Bi thảm không phải chỉ vì nó đã kéo dài trong hơn 50 năm (tính từ khi Cộng sản cướp chính quyền 1945 cho đến nay); cũng không phải vì nó đã nuốt trọn sinh mạng của hàng nửa triệu người trong 21 năm Nam Bắc giao tranh; cũng không phải vì nó đã cày phá đất nước hoa gấm từ Nam ra Bắc, hủy diệt mầm sống, tài nguyên, thị thành làng mạc. Chiến tranh bi thảm là bởi vì hai đứa con trong một gia đình đã tận tình tiêu diệt nhau chỉ vì một chủ thuyết ngoại lai, phi nhân, phi nghĩa. Người Việt Nam giết người Việt Nam bằng mọi cách: chặt đầu, bầm thây, thả rọ trôi sông, móc mắt cắt lưỡi.... Người Việt Nam thâm thù người Việt Nam cho đến tam đại. Cũng chung một tiếng nói mà 50 năm, người Việt Nam vẫn ngôn ngữ bất đồng: Tự do của người miền Nam định nghĩa thế này, thì Tự do của người miền Bắc lại diễn dịch thế khác. Cha con, chú bác không nhìn nhau cũng chỉ vì mang hai lý tưởng chính trị khác biệt. Vợ chồng con cái nghi ngờ nhau vì màng lưới an ninh bủa vây như thiên la địa võng.

Những điều trên có lẽ cũng không tránh khỏi trong anh em Hướng Đạo chúng ta nếu....

May mắn thay, nhờ chữ nếu trong câu trên mà đến nay, chưa nghe có chuyện thâm thù nhau trong phong trào Hướng đạo vì hai lập trường Quốc Cộng đối nghịch.

Phía Cộng, một số trường cựu trào theo kháng chiến đấu tranh giành độc lập khi mặt trận Việt Minh mới sơ khai, thì rõ ràng các anh đã đi theo tiếng gọi thiêng liêng của Tổ quốc, các anh không có gì sai trái để bị lên án. Nhưng sau khi Cộng sản lộ mặt cướp chính quyền và xây dựng một chế độ sát máu tại miền Bắc, thì các anh đã kẹt lại. Có anh âm thầm chịu đựng vì không thể vùng vẫy được, có anh đã tham gia tích cực vào guồng máy chính quyền đó, thì coi như đã không còn là Hướng đạo nữa. Hướng đạo miền Bắc ngoài số anh em di cư vào Nam, thì những anh còn lại đã treo áo vì Cộng sản đã cấm chỉ mọi hoạt động Hướng đạo để chỉ còn lại độc nhất một đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh, một đội Thiếu nhi khăn đỏ bác Hồ. Vậy trong cuộc chiến 21 năm tại chiến trường Việt Nam, chỉ có người bộ đội Cộng sản giết nhau với quân dân miền Nam trong đó có hàng vạn anh chị em Hướng đạo.

Phía Quốc gia, học đòi chút triết lý chính trị Tây phương với các khái niệm Dân chủ Tự do cộng với sự bảo lưu các giá trị đạo đức cổ truyền Đông phương, đã là môi trường cho Hướng đạo phát triển rất nhanh chóng. Hướng đạo miền Nam đã giữ đúng nguyên tắc không tham gia chính trị, vì Hướng đạo chưa hề là một công cụ cho phe nhóm, chính quyền nào từ thời cựu hoàng Bảo Đại, đến cố Tổng thống Ngô Đình Diệm và qua thời đệ nhị Cộng hoà đầy nhiễu nhiễu. Nhưng Hướng đạo đã thực hiện đúng lời tuyên hứa của mình là trung thành với Tổ quốc mà biểu tượng là lá cờ Vàng có từ khi nước nhà độc lập.

Ngày 30 tháng tư, 1975, cả miền Nam bị bóng đêm Cộng sản bao trùm. Hướng đạo miền Nam cũng phải tìm cách thoát thân chạy tìm đất tạm dung lánh nạn Cộng sản. Vì thế hoà trong nỗi đau mất nước mất nhà, Hướng đạo đã cùng hàng triệu đồng bào ta vẫn mang theo biểu tượng tôn kính là lá quốc kỳ của mình. Nó không tượng trưng cho chính quyền Thiệu, Kỳ hay bất cứ ai. Nó là xương máu của cha, anh, của bạn bè, của chính chúng ta đã từng ngã gục trên chiến trường từ khi chiến tranh phát khởi. Nó là niềm hy vọng, tin yêu của hàng trăm ngàn tù nhân bị đày đoạ trong các trại tù khổ sai Cộng sản, cũng là niềm hy vọng của hàng chục triệu đồng bào ta đang bị kẹt lại quê nhà, ngóng chờ ngày ánh sáng tự do dân chủ trả lại cho họ quyền sống, quyền làm con người lương thiện.

Người Quốc gia không theo một chủ thuyết chính trị nào. Đó là công việc của các đảng phái. Sờ dĩ người Quốc gia chống Cộng sản vì muốn bảo vệ sự sống còn của dân tộc. Cũng như điều thiện chống lại điều ác. Dĩ nhiên Hướng đạo đứng về phe điều Thiện.

Thư Báo Khiêm Tồn,

Khi BKT dẫn ra bài hát có câu: “hàng chục năm qua ta ngồi ngó nhau, nghi ngờ nhau...” Thì chắc BKT đã biết ai nghi ngờ ai. Vì bản tính đa nghi mà Cộng sản đã truy tội cho đến ba đời, đã bắt bỏ vào tù không xét xử hàng vạn người chưa hề có manh nha hành động gì, chỉ cần tình nghi thôi là đã tù rục xương trong gông cùm, xà lim. Chỉ vì đa nghi mà Cộng sản đã loại bỏ ra ngoài lề xã hội hàng vạn trí thức hai miền. Chỉ vì đa nghi, mà Cộng sản đã đấu đá nhau trong nội bộ cũng đẫm máu và ác

liệt không kém. Người Quốc gia có nghi ngờ không? Sói phải buồn lòng mà nhận rằng, chúng ta đã thành tâm một cách đại khờ trước con rắn độc Cộng sản. Vì thế chúng ta mất nước. Chúng ta không nghi là phải, là rất nhân bản. Vì chúng ta được giáo dục để tin vào con người. Có ngờ đâu trên thế gian lại có một loại người tráo trở, lừa lọc, hung ác đến độ vô liêm như những người Cộng sản.

Khi Báo Khiêm Tồn nhắc đến các em Hướng đạo sinh mới trưởng thành sau này tại miền Nam, mà theo trường “có những vị trí then chốt trong cơ quan...” Sói mới chợt nhớ đến một bản tin mới đây về việc nhà nước Cộng sản đang mở một phân khoa Cao học về Tôn giáo trực thuộc trường Đảng Hồ Chí Minh. Phân khoa này nhằm đào tạo những thanh niên có học vấn cao học về các tôn giáo để sau này đưa về quản nhiệm các cơ sở tôn giáo như Phật Giáo, Công Giáo, Cao Đài, Hoà Hảo. Nếu Báo Khiêm Tồn chịu khó mở cuốn sách vỡ lòng về Cộng sản của Karl Marx, Báo sẽ đọc ngay Marx viết thế nào về tôn giáo. Xin thưa đó là “Tôn giáo chỉ là một loại nha phiến nhằm đầu độc con người.” Vì thế các chính quyền Cộng sản ngay khi nắm chính quyền, việc đầu tiên là tiêu diệt tôn giáo (như chúng đã tiêu diệt Hướng đạo, vì coi HD là công cụ, tay sai của đế quốc). Sau hàng chục năm không thực hiện nổi mưu đồ tận diệt tôn giáo, mà trái lại thấy đức tin của con người càng ngày càng mãnh liệt có cơ làm nổi dậy cuộc đấu tranh lật đổ chính quyền (đã và đang xảy ra tại Việt Nam), Cộng sản lại tìm cách xâm nhập vào nắm lấy tôn giáo. Các giáo hội Quốc doanh đã ra đời từ lâu nhưng bị giáo dân lật mặt, tẩy chay. Cộng sản đã tính đến kế hoạch trồng người lâu dài qua việc mở lớp cao học Tôn giáo.

Sói này không dám đa nghi, cho rằng các em Hướng đạo trẻ hiện nay tại VN đều là công an của Việt Cộng gài vào hàng ngũ chúng ta. Nhưng những bài học trước mắt còn nóng hổi làm sao mà Sói có thể quên được. Sói sẽ rất vui mừng nếu các em tân Hướng đạo này thực lòng muốn tham gia Hướng đạo và xem đây là môi trường giáo dục thanh niên hữu hiệu để gắn bó đời mình phục vụ xã hội. Vậy thì các em hãy làm ngay đi. Xã hội đang đầy rẫy bất công, đói nghèo do chính quyền tham nhũng hà khắc, mà các em lại có điều kiện thuận lợi, vì các em có “vị trí then chốt trong xã hội”. Nhưng nếu các em đang ở trong những vị trí đó mà tiếp tay, hay làm ngơ cho những hành vi bóc lột thì xin các em hãy đừng đứng trong hàng ngũ Hướng đạo. Vì môi trường Hướng đạo không phải là nơi thích hợp cho các em.

Thưa Báo Khiêm Tồn,

Báo nói rằng sinh hoạt Hướng đạo ở Việt Nam còn lén lút, hạn chế. Tại sao phải lén lút? Ai tạo ra sự hạn chế? Chính Báo đã tự trả lời giùm rằng vì nhà nước chỉ cho các đoàn thể thanh thiếu niên của họ hoạt động mà thôi. Vậy thì đã rõ ra rồi. Báo còn hy vọng và chờ đợi làm chi! Báo nói đã 25 năm; nhưng Sói xin nhắc lại rằng đã hơn 50 năm rồi, hai ba thế hệ rồi đó. Cái thiện tâm thiện ý của nhà cầm quyền kia sao mà phải chờ lâu thế? Báo còn nhấn mạnh là chờ đợi sự sáng suốt thức thời của nhà cầm quyền. Đến đây thì Sói phải xin lỗi trước là sẽ nói một sự thực rất đau lòng: “Báo Khiêm Tồn quả là kiên trì và rất ngay thơ” Vì sáng suốt, thì khó hy vọng tìm được trong cái nhóm người mà trình độ và kiến thức không đong đầy một chiếc lá tre. Thức thời thì quả họ thức thời rồi đấy. Nhưng thức thời theo lối riêng của họ, là quơ quào đầy túi gửi ra nước ngoài hàng trăm triệu đô la để chuẩn bị cho cuộc sống vương giả một khi bị quần chúng lật đổ khỏi chiếc ghế thống trị.

Báo bảo vệ cho lá cờ đỏ sao vàng khi nói đến việc Hướng đạo phải tôn trọng luật pháp và tôn kính biểu tượng quốc gia.

Thưa Báo Khiêm Tốn,

Cái chính quyền Cộng sản Việt Nam có xứng đáng đại diện cho toàn dân khi nó không hề được toàn dân chọn lựa qua các cuộc bầu phiếu? Khi nó từ hàng chục năm nay coi toàn dân như kẻ thù, như tội tở, như nguồn lợi để bóc lột? Xin Báo chịu khó đọc lịch sử để coi đảng Cộng sản đã tiến tới quyền hành bằng đường lối nào? Phải chăng là bằng bạo động, khủng bố, chiến tranh. Có nhiều tổ chức phiến loạn sau khi nắm quyền đã thay đổi, học hỏi để thực hiện quốc kế dân sinh, làm giàu mạnh cho xứ sở, đem no ấm cho toàn dân. Từ đó toàn dân sẽ thay đổi cách nhìn để thừa nhận họ chính thống. Nhưng Cộng sản lại là ngoại lệ. Vì chúng vẫn chưa ra khỏi bản chất của bọn cướp đường mà nay đã trở thành một thứ Mafia quyền lực bao trùm nhờ nắm trong tay luật lệ, công an và quân đội.

Người dân trong nước phải tôn trọng luật pháp, nhưng sẽ là tự nguyện nếu luật pháp đó nhằm bảo vệ chung cho toàn dân. Còn thứ luật rừng bảo vệ đặc quyền bọn thống trị thì người dân chỉ vì sợ gông xiềng mà bắt buộc phải tuân theo.

Cái biểu tượng cờ đỏ sao vàng kia chưa hề là biểu tượng của tổ quốc ta. Vì sao nó dính nhiều máu thế! Máu của hàng trăm ngàn nông dân vô tội hồi Cải cách ruộng đất 1954, máu của 3000 bà con xứ Huế hồi Mậu Thân 1968, máu của các em học trò Song Phú, Cai Lậy, máu của thợ thuyền tiểu thương Sài Gòn sau những cơn mưa hoả tiễn 107, 122 ly, máu của hàng ngàn anh em ta trong các trại tù cải tạo, máu của những gia đình thành thị đổ ra trong trận cải tạo Công Thương cuối thập niên 70.... Nếu lá cờ đỏ tanh máu đó là biểu tượng của đất nước thì đã không có cảnh một triệu đồng bào chen chúc nhau trên các bè di cư vào Nam năm 1954; thì đã không có hàng triệu người khác bỏ chạy trên Đại lộ Kinh hoàng, đường Quốc lộ 7 năm 1972, 1975, đã không có cảnh vượt biên tang thương làm chết hàng vạn đồng bào trên biển đông từ sau 1975; không có hàng vạn đồng bào giam thân gần cuộc đời trên các trại tị nạn đông Dương.

Người Việt Nam sợ lá cờ đỏ hơn bất cứ hình ảnh man rợ nào trên thế gian. Hải tặc hãm hiếp, đập đầu, đói khát phải ăn thịt người, vẫn không kinh hoàng bằng khi nhìn lá cờ đỏ đó.

Khi Khổng Tử chủ trương tuân phục nhà cầm quyền, thì không có nghĩa là bất cứ nhà cầm quyền nào. Mà phải là nhà cầm quyền chân chính; Vua cư xử đúng tư cách vua, tôi thần đúng tư cách tôi thần. Đó là nhà cầm quyền biết chăm sóc cho dân, dùng vương đạo mà trị dân. Mạnh Tử đã cho rằng khi vua làm điều bạo nghịch, thì phải giết đi. Người dân không bị tội giết vua mà được coi là giết đấng Trụ Kiệt. Chúa Giê Su khi nói rằng "Thứ gì của Cesar, trả lại cho Cesar; Thứ gì của Thượng Đế, hãy trả lại cho Thượng Đế." Đó là vì Giê Su không phải là người thế gian, Ngài tượng trưng cho quyền lực cao siêu thượng giới. Việc cách mạng là việc thế gian mà Ngài không trực tiếp dính vào. Nhưng việc cứu chuộc của Ngài còn có sức mạnh vô địch để thắng hẳn thế quyền như chúng ta thấy sau đó.

Báo Khiêm Tốn xếp loại chính quyền Cộng sản vào loại nào?

Không phải vì Sói này đã chiến đấu trong hàng ngũ quân đội miền Nam mà mang lập trường chống Cộng kịch liệt để bảo hộ cho chính quyền miền Nam. Những Thiệu,

những Kỳ chẳng làm cho Sói khâm phục mà tôn kính đâu. Nhưng Sói tôn kính Quốc gia Việt Nam trong đó có một dân tộc yêu chuộng hoà bình tự do, có đạo lý sâu sắc và truyền thống anh hùng. Dân tộc đó không hề chấp nhận đảng Cộng sản là những người cầm quyền chân chính. Dân tộc đó đang rên xiết chờ mong ngày được giải phóng.

Thưa Báo Khiêm Tồn,

Tương lai thanh niên Việt Nam chỉ tươi sáng trong một xã hội tốt đẹp, tôn trọng nhân vị, nhân quyền. Chưa có điều đó, thanh niên phải là lực lượng tiên phong đấu tranh cho đạt được. Nhân quyền là căn bản, không phải cầu cạnh, xin xỏ ai. Phải đòi, đòi cho cật lực; nếu cần thì hy sinh xương máu để giành lấy. Robert Dalh trong cuốn The Managerial Revolution đã quả quyết rằng những thanh niên chuyên viên sẽ tự ý thức quyền lợi chính trị của mình mà phát khởi cuộc cách mạng lật đổ bất cứ thứ bạo quyền nào. Sói mong mỗi những thanh niên Hướng đạo Việt Nam ngày nay có “ưu thế về trí thức, có vị trí then chốt trong xã hội” sẽ thấy quyền lợi của dân tộc, trong đó có quyền lợi chính đáng của mình mà phát lên ngọn cờ cách mạng.

Chừng đó, không phải chỉ có Hướng đạo, mà hàng trăm đoá hoa khác sẽ nở rộ trên mảnh đất Việt Nam mến yêu.

Thân ái chào Báo Khiêm Tồn,

.Sói Nhiệt Thành

(Trích Nhật Báo Viên Đông)